

NOVEMBER, GLORIAS, ESKÜVŐK FÉNYEI

DRAGAN JOVANOVIĆ DANILOV

És gyengéden, mint amikor a csecsemőket tejben s főzetekben fürösztik, érkezik a november, imádságos hónap, az algák táncáé s a hajóvitorláké, a szarvasok párzásának ideje a tajgán, a nyírfahéj s az ezüsthéj hava, amikor a bábák mákkal szenderítik álomba a gyermekeket szobáikban, míg vándorolnak, csak vándorolnak a nyájak szamovármódra, s a süvöltők a sztyeppék kristályos szeleiben fürdőznek, s vörös fodor libeg a hólyagbeli fiú vak szemén, a kagylóba zárt jegyesek: gyöngyharmatcseppek, egy nyusziorr végleges áttetszős egét légzik be, hogy el ne némuljanak, mint a galambok pihe-puha lágyéka a havon, érkezik, skarlátosan a november, születésem hónapja, a tűz és fagy nászáé, amikor felszippantatik az össz parány, az évszak, melyben a nimfák mélybozontú, sörényüket szememben mossák tisztára a méztől, jön a szívdobbanással-ajándékozás hava, ezen izgató mantrácskákkal a balerinák mellkasában, a fehérlő tincsekkel borított vállake a rózsa tükrének ováljában, mely mint Bessie Smith estélyije redőződik, kuszálódik, míg körötte a fehér nyulak elolvadnak a sötétben, ahogyan a marcipánposzsjú puttok kioltatlan vágyai, oh, a november, a fehérített ágynemű hava, a búrkötéseké, s toll közt pihenő fiatal házásoké hempereg Mitteleurópán, a márványkődű vizeséseké s a jég Gyümölcsoftó Boldogasszonyaié, amikor a skorpió és a halak borostyánkőszínből csókolják egymást, kapitalem és regéim hava, a kígyócárhó, Schubert hava és az örök halhatatlan félelméé, a sárga violákon, oly napok következnek, melyeken a szeretet(t) szájában illatos bimbócskává le-

szek, a késő reggelrel ékesítelek, és hangod lemeztelenítésével harmatozom bánatosan a találkozás(unk)ba, s elindulok zengzetesen a forradásból, az össz kihűlt szót feltámasztom, mely a blues császárnőjének torkára fagyott, aki hangjának ezüstjével von be, s rozmaringról vett igazgyönggyel hinti be szentélyem.

KUBÁT Gábor fordítása